

Arrest

nr. 320 094 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 september 2024 met referentienummer 121857.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader.

1.2. Op 22 augustus 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“RECTO

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.02.2024 werd ingediend door:

Naam: S. C.

Voorna(a)m(en): L. V.

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)1997-

Geboorteplaats: Bogota

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische stiefvader, zijnde F.,J. (...), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° bepaalt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW (...) dd. 27.02.2024 en dd. 19.03.2024 op naam van betrokkene, haar moeder, haar zus en de referentiepersoon*
- Loonfiches (...) op naam van de referentiepersoon voor de periode april 2023 tot maart 2024*
- Loonfiches (...) op naam van de moeder van betrokkene voor de periode december 2023 tot maart 2024*
- Attest CM dd. 07.03.2024 op naam van betrokkene*
- Geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene vanaf 28.06.2023 tot 09.04.2023*
- Inschrijvingsattest (...) dd. 23.06.2023*

Betrokkene toont niet aan onvermogen te zijn, zowel financieel als materieel, reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Zodoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er worden enkel geldstorting vanwege de referentiepersoon voorgelegd van na haar aankomst in België. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene al van in haar herkomstland ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 15.11.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Verder blijkt dat betrokkene momenteel zelf

tewerkgesteld is waardoor hij zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien en dus niet ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Geput uit o.a. de schending van de artikelen 40ter, 41, 82, 42, 47 / 1, 2° én 47 / 3, 82 Vreemdelingenwet; artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

Aangezien verzoekster volgens de bestreden beslissing zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 28.02.24 indiende;

Aangezien conform art. 42, 81 Vw. "ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag" het recht op verblijf erkend wordt of niet t.t.z. in casu uiterlijk 27.08.24;

Aangezien de thans bestreden beslissing slechts betekend werd aan verzoekster dd. 29.08.24;

Dat aldus de thans bestreden beslissing laattijdig is genomen zodat aldus - conform art. 52, 84, lid 1 van het K.B. van 08.10.81 4 "indien & er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af "m.a.w. verzoekster in het bezit had gesteld moeten worden van een BIVR type F;

Alhoewel in het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State werd geoordeeld dat artikel 52, 84, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd) geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en toepassing van artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet;

Dat echter in voormeld arrest nr. 255.275 de RvS als cassatierechter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verbreekt waarin de RW toepassing maakte van artikel 52, §4 Verblijfsbesluit en oordeelde dat een F kaart afgeleverd moest worden aan de ouders van een minderjarig Belgisch kind nu DVZ geen beslissing genomen had binnen de zes maanden na de aanvraag;

Dat evenwel cassatierechtspraak van de RvS in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (inter partes) en géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen heeft voor derden (erga omnes); Dat het anders is wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter;

Dat een dergelijke vernietiging wél een uitwerking erga omnes heeft aangezien door de vernietiging van een besluit of reglement de RvS de administratieve rechtshandeling immers retroactief uit het rechtsverkeer haalt en het geacht wordt nooit te hebben bestaan;

Dat hoewel de RvS artikel 52 84 Verblijfsbesluit strikt genomen niet vernietigd heeft en dat artikel dus nog bestaat, heeft het RvS arrest toch gevolgen voor andere aanvragen gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Belg of Unieburger;

Dat volgt uit artikel 159 Grondwet dat stelt dat hoven en rechtbanken alleen (algemene, provinciale en plaatselijke) besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid);

Dat artikel 159 Grondwet zich alleen tot de rechtscolleges richt en niet tot het bestuur;

Dat het bestuur (zoals DVZ of een gemeente) dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten (zie onder meer RvS 19 september 1991, nr. 37.671; RvS 22 september 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974);

Dat op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten wel een uitzondering bestaat: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, A.J.T. 1997-98, 527, noot J. Theunis);

Dat echter in voormeld arrest nr 255.275 de RvS zich niet uitspreekt over de vraag of artikel 52 §4 Verblijfswet aangetast is door een dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid dat het als onbestaande beschouwd moet worden;

Dat eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin eerder lijken te wijzen op het 'betwistbare karakter' van de (on)wettigheid van artikel 52 §4 Verblijfswet;

Dat in 2017 de RvS immers nog in een ander cassatiearrest stelde, gesteund door twee arresten van het GwH, dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervalttermijn is, dat artikel 52 Verblijfsbesluit 8 integraal de uitvoering is van artikel 42 Verblijfswet en dat artikel 52 Verblijfsbesluit als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F kaart moet afgeleverd worden aan de echtgenoot van een statische Belg wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na de aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042);

Dat in het arrest nr. 121/2013 het GwH uitdrukkelijk vaststelde dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Verblijfswet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 september 2013, nr 121/2013);

Dat daaruit volgens de RvS volgde dat de termijn van zes maanden een vervalttermijn is;

Dat de RvS ook verwees naar een arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: "enerzijds, worat de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt";

Dat in ieder geval de thans bestreden beslissing hierdoor niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en diensgevolge van alle redelijkheid ontbloomt is; Dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 22.08.24 dan ook niet alleen artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 alsook de artikelen 40ter, 41, §2, 42, 47/1, 2° én 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 1° en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 (hierna: de vreemdelingenwet) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing laattijdig is genomen conform artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en dat zij in het bezit had moeten worden gesteld van een F-kaart.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het vreemdelingenbesluit) voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfkaart afgeeft.

In artikel 42 van de vreemdelingenwet is niet vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat. Voor zover verzoekster aanvoert dat het overschrijden van de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf, vindt

deze stelling geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel. Deze interpretatie is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing kan derhalve niet worden besloten.

In artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit is wel bepaald dat indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn. Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld, moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (cf. RvS 20 december 2017, nr. 240.240). Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit

Dit wordt bevestigd door rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit wat betreft de verplichting om na zes maanden een verblijfskaart af te geven, geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de vreemdelingenwet. Recent stelde de Raad van State nog in zijn arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024: *“Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast.” Hieruit blijkt wel dat de Raad van State van oordeel is dat een toepassing van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit een schending zou uitmaken van artikel 42 van de Vreemdelingenwet”.*

Waar verzoekster nog in haar verwijzingen naar rechtspraak een arrest van de Raad van State nr. 237.042 van 17 januari 2017 aanhaalt en twee arresten van het Grondwettelijk Hof van respectievelijk 4 november 2010 en 26 september 2013, wijst de Raad op de evolutie in rechtspraak en stelt dat de interpretatie die aan de betrokken wetsbepalingen in de aangehaalde arresten is gegeven geen stand meer houdt in het licht van recente rechtspraak van de Raad van State.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat deze laattijdig zou zijn genomen.

2.4. Ten overvloede merkt de Raad op dat de in artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden enkel betrekking heeft op *“het nemen”* van de beslissing. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod. Ook in artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing *“is genomen”* binnen de in het voornoemde artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

Nu uit het voorgaande volgt dat de bedoelde vervaltermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de beslissing, en niet op de betekening ervan. Nu de bestreden beslissing inzake de aanvraag van 28 februari 2024 werd genomen binnen de zes maanden, met name op 22 augustus 2024, moet worden vastgesteld dat de wettelijk voorziene vervaltermijn werd gerespecteerd en dat er derhalve geen aanleiding kan zijn voor het gevolg dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit luidens verzoekster verleent aan het overschrijden ervan.

2.5. Verzoekster maakt met haar betoog de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT